

26 woorden voor schoonheid

زیبا قشنگ دلپسند دلربا رعنا ملیح

NAFISS NIA

پریچهر پریرو خوبرو خوبصورت

جمیل

خو

خوشاندام

لعبت

تماشایی

باطراوت

وجیه

نیکورو

نیک منظر

Nafiss Nia werd geboren in Isfahan, Iran, en groeide op in een roerige tijd van revolutie en oorlog. Deze periode veranderde haar geboorteland en vormde haar karakter. In de poëziebundel *26 woorden voor schoonheid* schrijft ze over haar geboorteland, over herinneringen, over familie en identiteit, liefde en verlangen, en het leven van alledag.

‘Wat een voordeel dat het Nederlands bij Nafiss Nia terecht is gekomen. Ze verleidt het tot heel andere bewegingen, kleuren, klanken.’ – K. Schippers

‘De poëzie van Nafiss Nia staat op een stevig literair fundament. In haar bundel zie ik woord na woord het leven tussen twee culturen. Ontworteling van je eigen historische grond en wortelschieten in nieuwe grond.’ – Kader Abdolah

© Janita Sassen

NAFISS NIA (1968) is een Iraans-Nederlandse dichter, filmmaker, journalist, vertaler en cultureel ondernemer. Haar eerste bundel, *Esfahan, mijn hoopstee*, verscheen in 2004, gevolgd door *De momenten wachten ons voorbij* in 2012. Haar gedichten zijn opgenomen in verschillende bloemlezingen.

www.uitgeverijorlando.nl

9 789493 081048

26 woorden voor schoonheid

NAFISS NIA

© 2019 Nafiss Nia en Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam
Omslagontwerp Bij Barbara
© Foto auteur Janita Sassen
Zetwerk Pre Press Zeist
ISBN 9789493081048
NUR 306

www.uitgeverijorlando.nl

Winter

Ik hoor bij water en aarde, bij blauw en geel
bij het begin van het kersenseizoen. Mijn moeder
onthoudt de gebeurtenissen in haar leven

door de tekens van de natuur. Mijn zus
is met het vertrek van zwaluwen aangekomen
mijn broer is met de komst van narcissen
op de markt vertrokken. Ik ben geboren

aan het begin van het kersenseizoen
in een groot geel gebied, rustend op de zijderoute
in het laatste onderdak van de tuinman. Ik herken
hem meteen. Hij zit onder een kersenboom

en staart naar zijn ongewisse toekomst.
In mijn blauwe jurk zoekt hij een haven.
Ik stel hem voor aan mijn vader, mijn moeder
zet thee. Ik lach hem toe. Schouder aan schouder

lopen we door de nauwe stegen, versieren onze
reuk met de geuren van de bazaar, geven onze
lichamen over aan de koelte van de levende rivier.
De tuinman ontdekt zijn verloren tuin. Vader zet thee

mijn moeder lacht hem toe, hij vertelt me over
de groene seizoenen en zijn huis dat als een groot
schip op het water drijft. Ik had een loot
van een kersenboom in mijn haar toen ik

onderdak zocht en vond de tuinman in mezelf.
Ik droeg hem op mijn schouders en opeens werd ik
in hem geboren zoals hij in mij geboren was.

Stel je voor dat ik niet ver van jou sta
stel je voor dat je me kent
stel je voor dat ik jouw geliefde ben
onderweg naar een nieuw huis
met een narcis in mijn haar en een appel
in mijn hand.

Stel je voor dat ik onderweg verdwaal
stel je voor dat je me mist
stel je voor dat ik onvoorzien
op een koude bestemming terechtkom
en aan de duisternis word overgelaten.

Stel je voor dat je toevallig daar bent
met een kaars of een groot licht
en genoeg hout voor een vuur
dat je je geliefde kunt redden
opwarmen, voeden, troosten
dat jij dat kunt, alleen jij.

Stel je voor dat ik niet ver van jou sta.

Verdenk me niet van overdaad
als ik in de beek van je herinnering
verdrink. Je leeft geen tweede lente,
we zijn gebleven maar de dag

komt maar nog niet aan.
Even geduld
de weg is overal leeg zonder
jou. Je hand is in brand, je

lippen, je huid, je hart is in brand.
Wanneer is een einde het begin?
Waar ben je geweest?
Hoe kun je mijn hart

binnendringen en verdwijnen?
Lieveling, blaas deze schaamte
af, speel de schreeuw, ren naar
het willen, overwin het omkijken.

Soms hoor ik nog
hoe je mijn naam uitspreekt
zo warm en hoffelijk
in ons nieuwe huis, waar

de muur is bedekt met alles
wat zich eerder heeft afgespeeld
granaatappels in partjes op de vensterbank
geluiden plots gedempt.

Die persoon daar lijkt op jou
door een poort hierheen gebracht.
Hoorde ik opeens jouw stem lachen?

Geen zwart geen wit
ook geen grijs.

Ik behoor niet tot de tinten
die je me voorschrijft, ik

sluit me niet op
in jouw kleurenpalet. Ik

ben de lucht, kleurloos
zonder mij ga je dood.

Er is geen verhaal zonder een gevecht
geen reactie zonder actie. We gaan

nu en nu is geen straks, geen even later,
maar nu op dit moment. We omarmen

het gevecht en maken verhalen, we
geven onszelf nooit op, geven

om wat we hebben en gaan voor
wat we verdienen. Er is altijd
een verhaal na een gevecht.

Een verre gisteren lijkt op een gekneusde rib
het geneest niet gauw genoeg, het is een wond
die verleden gedachten oprakelt
een nieuw hoofdstuk aan je dagboek toevoegt.

Bukken pijn
blijven pijn
rekken pijn
vergeten pijn
draaien pijn
ontkennen pijn
trekken pijn
vertrekken pijn.

Een gekneusde rib maakt een leger werkwoorden
werkeloos,
een klein wezen dat genadeloos groot
uitpakt,
een zucht lijkt op een storm, een hoest op
een aardbeving.